

ΤΟ ΕΜΕΙΣ έχει δύναμη πολλή....
ΤΟ ΕΜΕΙΣ έχει δύναμη πολλή....

2^ο ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΝΗΠΙΑΓΩΓΟΣ: ΤΖΗΚΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
2012

Μια φορά κι έναν καιρό μπορεί να είναι ψέματα μα κι αλήθεια, σε ένα δάσος ζούσε ο Ερμής ένα ξωτικό γλυκό, χαριτωμένο κι ας είχε μεγάλα και μυτερά αυτιά. Συνεχώς χαμογελούσε κι όπου κι αν πήγαινε τους καυγάδες σταματούσε, τα κλάματα γίνονταν γέλιο και χαρά. Αυτό γινόταν γιατί τα μάτια του είχαν δύναμη μαγική κι ό,τι στραβό κοίταζαν διορθωνόταν στη στιγμή. Το ένα μάτι του ήταν πράσινο σαν το χορτάρι του δάσους και το άλλο μπλε σαν την ήρεμη θάλασσα.

Όλα τα πλάσματα τον αγαπούσαν στο δάσος.
Βοηθούσε όποιον είχε κάποιο πρόβλημα,
το μυρμήγκι που δεν μπορούσε να σηκώσει
ένα σπόρο βαρύ ή το πουλάκι που του είχε
χαλάσει ο αέρας τη φωλιά. Όλοι
χαίρονταν όταν άκουγαν τα κουδουνάκια του
να χτυπούνε πότε εδώ και πότε εκεί
και άκουγαν τον Ερμή να τραγουδά
αυτό που πίστευε πολύ.

« Το ΕΜΕΙΣ έχει δύναμη πολλή
και νικάει το ΕΓΩ ».
-Έρχεται ο Ερμής, ο Εμείς,
έλεγαν κρυφογελώντας.

Μα το δάσος....δεν χωρά το ξωτικό που είναι και περίεργο πολύ. Θέλει να γνωρίσει τι υπάρχει στον κόσμο έξω απ' αυτό κι έτσι ένα πρωινό καβάλα πάνω σε ένα φτερωτό άλογο φεύγει για ταξίδι μακρινό. Στο λεπτό βρίσκεται ψηλά στον ουρανό. Τώρα το δάσος του φαίνεται πολύ μικρό. Αν απλώσει τα χέρια μπορεί να αγγίξει τα σύννεφα, τα αστέρια.

-Παράξενος και όμορφος που είναι ο κόσμος! Χαίρεται όταν βλέπει τη θάλασσα και παίζει με τα κύματα. Περνά ωκεανούς, ψηλά βουνά , δάση. Βλέπει χώρες παγωμένες, πόλεις και χωριά σκορπισμένα παντού. Μαθαίνει πολλά, κάνει φίλους σ' όλη τη γη.

Είναι βραδάκι όταν φθάνει στην
άκρη της γης σε μια πόλη σκοτεινή.

-Τι παράξενο, μουρμουρίζει, μοιάζει έρημη, λες και δεν μένει κανείς...Πλησιάζοντας πιο κοντά χαίρεται που βλέπει φώτα εδώ κι εκεί και λίγους διαβάτες βιαστικούς. Φτάνει ακόμα πιο κοντά κοιτάζει κι απορεί. Έχουν κάγκελα παντού. Χτυπά τις πόρτες κάποιων σπιτιών.

-Είμαι ο Ερμής το ξωτικό, ανοίξτε σας παρακαλώ. Όλοι τον ακούν μα δεν του ανοίγει κανείς, είναι ξένος γι' αυτούς. Είναι στη χώρα του ΕΓΩ, τώρα θα μάθει τι θα πει εγωισμός και θα γνωρίσει ανθρώπους που νοιάζονται μόνο για τον εαυτούλη τους. Το ξωτικό αρχίζει να τριγυρνά στους δρόμους. Βλέπει σπίτια με ωραίους κήπους, καθαρές αυλές κι έξω τους δρόμους και τις πλατείες γεμάτες σκουπίδια και απορεί.

Συνεχίζει να περπατά και παραξενεύεται που στην πόλη δεν υπάρχει ούτε μία παιδική χαρά.

-Να είναι πόλη χωρίς παιδιά; Αυτό νομίζω πως θα είναι τρομερό, λέει το ξωτικό κοιτάζοντας κλεφτά μέσα από στα σπίτια. Ησυχάζει όταν βλέπει παιδιά. Κάποια παίζουν με παιχνίδια ηλεκτρονικά, άλλα ζωγραφίζουν και μερικά βλέπουν τηλεόραση κι όλα είναι αμίλητα, μελαγχολικά. Σε ένα διώροφο πλούσιο σπίτι λίγο παρακάτω η Γωγώ παίζει με τις κούκλες της, είναι οι

φίλες της που ζωντανεύουν με τη δική της φωνή. Θέλει φίλες αληθινές, μα οι γονείς της πιστεύουν πως δεν υπάρχει κανένα κοριτσάκι στον κόσμο που να ταιριάζει στην μοναχοκόρη τους και είναι λυπημένη γι' αυτό. Ο Ερμής νιώθει την μοναξιά των παιδιών. Βαδίζει στους άδειους δρόμους, ίσως να τα βλέπει όλα άσχημα γιατί είναι βράδυ. Αποφασίζει να μείνει λίγες μέρες στην πόλη του ΕΓΩ, να ανακαλύψει τι συμβαίνει πραγματικά.

Ξημερώνει η άλλη μέρα κανείς στην πόλη δεν βλέπει το ζωτικό που τώρα είναι αόρατο. Εκείνο όμως τα βλέπει όλα, άντρες, γυναίκες, παιδιά βγαίνουν από τα σπίτια βιαστικοί και δεν ακούει κανέναν να λέει στο γείτονά του καλημέρα. Τους βλέπει κι όταν κάθονται στο σαλόνι και μαλώνουν γιατί δεν συμφωνούν ποιο πρόγραμμα θα δουν στην τηλεόραση.

Ο Ερμής την άλλη μέρα πάει στο σχολείο όταν τα παιδιά είναι στην αυλή. Από μακριά ακούει φωνές, κλάματα. Τρέχει να δει τι συμβαίνει, βλέπει το Γιάννη που κλαίει γιατί δεν βγήκε πρώτος, είναι μεγάλος εγωιστής και δεν θέλει ποτέ να χάνει.

-Δεν ξαναπαίζω μαζί σας, λέει. Αύριο θα φέρω ηλεκτρονικό παιχνίδι, θα παίζω με αυτό και σεις θα ζηλεύετε.

Στεναχωρημένο το ζωτικό πάει στο σπίτι της κυρίας Μερόπης που φτιάχνει γλυκά. Την βλέπει να κρύβει τη συνταγή όταν η πιο καλή της φίλη χτυπά το κουδούνι. Είναι εγωίστρια μεγάλη! Θέλει να λένε όλοι πως η Μερόπη είναι η νοικοκυρά η πρώτη στην πόλη του ΕΓΩ.

Παρακάτω σταματά στον κήπο του Κυριακούλη και θαυμάζει τα λουλούδια. Καμαρώνει αυτός και λέει συνεχώς πως έχει τον καλύτερο κήπο στην πόλη και δεν αφήνει κανέναν να πλησιάσει.

Πιο κάτω στο Δημαρχείο ο Ερμής βλέπει το Δήμαρχο στο γραφείο να παίζει στον υπολογιστή. Δεν τον νοιάζει που περιμένουν έξω άνθρωποι που θέλουν να του πουν τα παραπονά τους. Είδε πολλά άσχημα ο Ερμής και θα μπορούσε να τα διορθώσει με μια ματιά με τα ματάκια του τα μαγικά, μα θέλει να ταρακουνήσει τους εγωιστές κατοίκους, να καταλάβουν τα λάθη τους και να αλλάξουν οι ίδιοι την πόλη τους. Καταστρώνει ένα σχέδιο. Χαμογελά... την άλλη μέρα περίεργα πράγματα θα συμβούν.

Το επόμενο πρωινό ο Κυριακούλης βγαίνει στον κήπο, βλέπει στον κήπο τα φύλλα, τα λουλούδια να μαραίνονται, τρέχει στο γεωπόνο, μα τα φάρμακα που του έδωσε δεν κάνουν τίποτα, αρχίζουν να πέφτουν και τα πέταλά τους ακόμα. Το ξωτικό στέλνει στον κήπο ζουζούνια, ακρίδες που τρώνε φύλλα και λουλούδια. Προσπαθεί τότε αυτός να τα διώξει μα δεν μπορεί μόνος του, βγαίνει στο δρόμο, ζητά βοήθεια από τους γειτόνους, κάποιιοι πηγαίνουν και άλλοι όχι. Τρέχει ένας ψαράς και με τα δίχτυα του σκεπάζει τον κήπο.

Το ξωτικό τα βλέπει όλα και χαμογελά. Αρχίζει κάτι να αλλάζει ... φεύγει η αδιαφορία.

Μετά ο Ερμής τρυπώνει στην κουζίνα της Μερόπης και αλλάζει τα υλικά, τώρα δεν πετυχαίνει καμία συνταγή. Ρίχνει στα γλυκά αλάτι και ζάχαρη στα φαγητά, όλοι μένουν νηστικοί κι αρχίζουν καυγάδες στο σπίτι. Αναστατωμένη τρέχει στη φίλη της κι εκείνη της δίνει τις δικές της συνταγές. -Συγγνώμη, λέει μετανιωμένη, για την προηγούμενή μου συμπεριφορά.

-Άλλαξε κι αυτή, λέει το ξωτικό, μα βλέπω πως οι εγωιστές είναι ακόμα πολλοί. Αρχίζει τα μαγικά του και το βράδυ στέλνει σε όλους όνειρα-εφιάλτες που δεν αφήνουν κανέναν να κοιμηθεί κι έτσι το πρωί ξυπνούν με πονοκέφαλο. Τρέχουν να πλυθούν στο μπάνιο κι εκεί τους περιμένει μια έκπληξη. Αντί για νερό ξεπηδούν από τις βρύσες βατράχια που χοροπηδούν και τραγουδούν δυνατά χωρίς να σταματούν.

-Βρεκεκέξ κουάξ κουάξ. Οι άνθρωποι του ΕΓΩ τρελαίνονται, βγαίνουν έξω από τα σπίτια, τα βατράχια τους ακολουθούν και γεμίζουν οι δρόμοι, οι πλατείες.

Αρχίζουν να μιλάνε μεταξύ τους, φάχουν να βρούνε τρόπο να τα διώξουν μα δεν το καταφέρνουν όσο κι αν προσπαθούν

Το ξωτικό τους βλέπει που κουβεντιάζουν, χαμογελά πονηρά που αρχίζουν και επικοινωνούν. Κάποιος λέει να πάνε στο Δήμαρχο κι όλοι συμφωνούν.

-Δήμαρχε, βγες επιτέλους έξω, κάνε κάτι κι εσύ για να φύγουν τα βατράχια, αλλιώς δεν θα σε ξαναψηφίσει κανείς. Πάει τότε αυτός να βγει και σκοντάφτει απάνω σε ένα μπαουλάκι, που το είχε βάλει εκεί κρυφά το ξωτικό. Το ανοίγει, βρίσκει έναν φάκελο. Βγάζει από μέσα μία ζωγραφιά με ένα μήνυμα και διαβάζει αυτό που γράφει.

Τα βατράχια θα φύγουν ευθύς μόνο αν τα παιδιά βρουν την κρυμμένη παροιμία κι συ Δήμαρχε τότε θα κάνεις ό,τι σου πει το παιδί που θα τη βρει.

Ξωτικό Ερμής

Φωνάζει τότε αυτός όλα τα παιδιά και τους δείχνει την εικόνα.

-Νομίζω πως την βρήκα, λέει διστακτικά η Γωγώ. Ο δήμαρχος την κοιτάζει, δεν της δίνει σημασία έτσι μικρούλα που είναι και που ακόμα πάει Νηπιαγωγείο. Δεν πιστεύει πως μπορεί να βρήκε την παροιμία.

Ο Γιάννης που δεν ήθελε να χάνει, βγαίνει μπροστά, την κοιτάζει κοροϊδευτικά και λέει δυνατά να τον ακούσουν όλοι.

- Είμαι έξυπνος εγώ, το κατάλαβα από το ποταμάκι που έχει ζωγραφίσει το ζωτικό και κυλάει από το βουνό. «Τα σιγανά ποταμάκια να φοβάσαι», αυτή είναι η παροιμία. Τι κρίμα! Δεν τη βρήκε, γιατί τα βατράχια είναι ακόμα εκεί. Προσπάθησαν κι άλλα παιδιά μα κανένα δεν τη βρήκε.

-Για να ακούσουμε και τη Γωγώ, λέει ο Δήμαρχος μετανιωμένος.

-«Κράτα με να σε κρατώ να ανεβούμε στο βουνό», αυτή είναι η παροιμία και νομίζω πως μιλά για το ΕΜΕΙΣ και τη ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ. Δεν πρόλαβε να τελειώσει καλά- καλά τα λόγια της και τα βατράχια αρχίζουν να φεύγουν από την πόλη χοροπηδώντας. Πρώτος την χειροκροτά ο Γιάννης κι μετά όλοι οι κάτοικοι του ΕΓΩ. Τότε εμφανίζεται κι ο Ερμής.

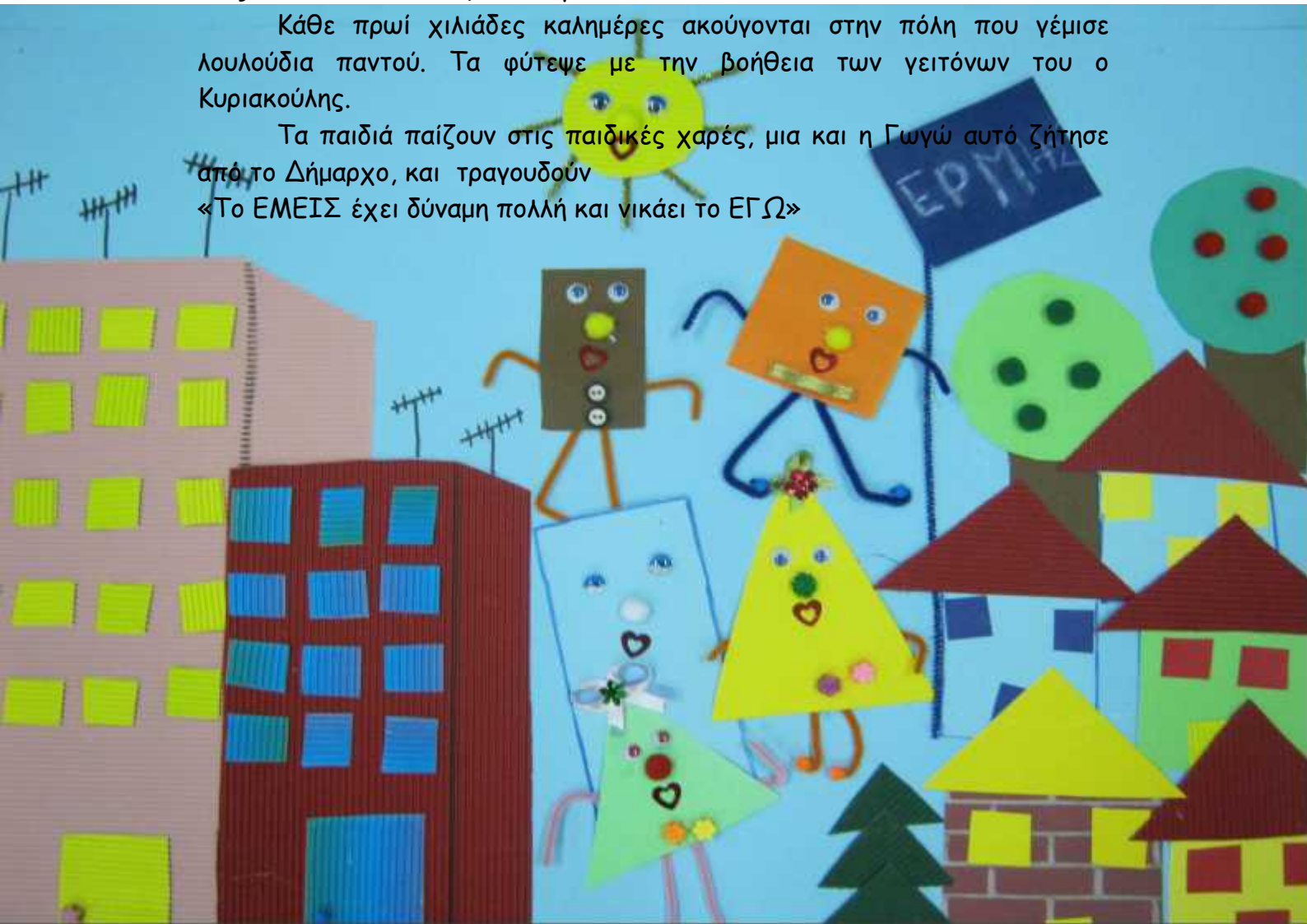
-Ξεχάστε το ΕΓΩ μάθετε να λέτε ΕΜΕΙΣ.

**Το ΕΓΩ κρύβει λύπη, μοναξιά και δυστυχία
το ΕΜΕΙΣ και η συνεργασία
φέρνουν πρόοδο και ευτυχία.**

Λέγοντας αυτά ανεβαίνει στο φτερωτά άλογο και συνεχίζει το ταξίδι σίγουρος πως αυτό που θα ακούγεται τώρα πια θα είναι το ΕΜΕΙΣ.

Κάθε πρωί χιλιάδες καλημέρες ακούγονται στην πόλη που γέμισε λουλούδια παντού. Τα φύτεψε με την βοήθεια των γειτόνων του ο Κυριακούλης.

Τα παιδιά παίζουν στις παιδικές χαρές, μια και η Γωγώ αυτό ζήτησε από το Δήμαρχο, και τραγουδούν
«Το ΕΜΕΙΣ έχει δύναμη πολλή και νικάει το ΕΓΩ»

Συγγραφείς και καλλιτέχνες εικαστικών οι μαθητές του Α΄ τμήματος του 2^{ου} Νηπιαγωγείου Κερασινίου

- Βασιλειάς Αρτέμης
- Καραγιάννη Δήμητρα
- Κελεσιδής Μπάμπης
- Κλεωνάκου Μαρκέλλα
- Κοντόπουλος Κυριάκος
- Κορίλης Γιάννης
- Κουβάτσου Κωνσταντίνα
- Κυριάκου Κατερίνα
- Μακρής Νικόλας
- Μαυρογιαννόπουλος Χρήστος
- Μπαρλιάς Γιώργος
- Μωισίδου Γεωργία
- Πετρόπουλος Θοδωρής
- Πλατόγλου Ειρήνη
- Ρούμι Γιουλιάν
- Ρούμι Φλοριάν
- Σαντή Μυρτώ
- Σίμου Μελίνα
- Σκούρας Βαγγέλης
- Σταματόπουλος Αντώνης
- Τολούμι Βαλεντίνο
- Τσαμπούλης Παναγιώτης
- Φουσεκάς Άγγελος
- Ψυλλίδης Θανάσης

